

อ รุ ป ภา พ

พราหมณ์และคฤหบดีทั้งหลาย ถ้าผู้มีปกติประพฤดิธรรม มีปกติประพฤดิเรียบร้อย พึงหวังว่า โอหนอ หลังจากตาย เพราะกายแตก ขอให้เราเข้าถึงความเป็นเพื่อนกับพวกเหล่า พรหมชั้นปริตตสุภา ชั้นอัปมาณสุภา ชั้นสุกกินหา ชั้นเวหฬผลา ชั้นอวิหา ชั้นอดัปปา ชั้นสุทัสสา ชั้นสุทัสสี ชั้นอกนิฏฐะ พึงเป็นผู้เข้าถึงอากาसानัญจายตนะ เข้าถึงวิญญูณัญจายตนะ เข้าถึงอาภิญญัญจายตนะ เข้าถึงเนวสัญญานาสัญญายตนะ ข้อที่หลังจากตายเพราะกายแตกไป เขาพึงเข้าถึงความเป็นเพื่อนกับพวกพรหมทั้งหลาย ย่อมเป็นไปได้โดยแท้ เพราะเขา เป็นผู้มีปกติประพฤดิธรรม มีปกติประพฤดิเรียบร้อยอย่างนั้น

อ ร ุ ป ภา พ

๔๓๔

เรามีชีวิตอยู่ในโลกนี้ เพื่อแสวงหาสิ่งที่ทำให้ใจเราบริสุทธิ์ที่สุด บริสุทธิ์จนกระทั่งพบกับตัวตนที่แท้จริง ที่มั่นคง ไม่มีการเปลี่ยนแปลง และมีความสุขอย่างแท้จริง พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงพบว่า พระรัตนตรัยเป็นสิ่งที่ประเสริฐสุด และมีอยู่ภายในตัวของพวกเราทุกๆ คน เป็นธรรมชาติสงบ ละเอียด ประณีต ลึกซึ้ง เราจะนึกคิดหรือคาดคะเนเอาไม่ได้เลย เพราะเป็นเรื่องของการปฏิบัติเพื่อให้เข้าถึง หากเราสามารถปรับใจที่หยาบให้ละเอียดลุ่มลึกไปตามลำดับ จนกระทั่งเข้าไปถึงแหล่งของสติ แหล่งของปัญญา ซึ่งอยู่ในกลางกายฐานที่ ๗ เราก็จะรู้เห็นไปตามความเป็นจริงของธรรมทั้งหลายได้

พระลัมมะลัมพุทฺธเจ้าตรัสไว้ใน สาละยยกสูตร ว่า

“พราหมณ์และคฤหบดีทั้งหลาย ถ้าผู้มีปกติประพฤติธรรม มีปกติประพฤติเรียบร้อย พึงหวังว่า โอหนอ หลังจากตายเพราะกายแตก ขอให้เราเข้าถึงความเป็นเพื่อนกับพวกเหล่าพรหมชั้นปริตตสุภา ชั้นอัปมาณสุภา ชั้นสุภิกินหา ชั้นเวหัพผลา ชั้นอวิหา ชั้นอดปปา ชั้นสุทัสสา ชั้นสุทัสสี ชั้นอกนิฏฐะ พึงเป็นผู้เข้าถึงอากาศานัญจายตนะ เข้าถึงวิญญาณัญจายตนะ เข้าถึงอาภิญจัญญายตนะ เข้าถึงเนวลัญญยานาสัญญายตนะ ข้อที่หลังจากตายเพราะกายแตกไป เขาพึงเข้าถึงความเป็นเพื่อนกับพวกพรหมทั้งหลาย

อ ร ุ ป ภ พ

๔๓๕

**ย่อมเป็นไปได้โดยแท้ เพราะเขาเป็นผู้มีปกติประพฤติธรรม
มีปกติประพฤติเรียบร้อยอย่างนั้น”**

การที่ไปเกิดในพรหมโลกนั้น เกิดจากการที่ได้บำเพ็ญ
ตบะธรรมอย่างกลั่นกล้ำ เจริญสมาธิภาวนาอย่างยิ่งยวดจน
ตลอดชีวิต ไม่ว่าจะเป็นการฝึกสมาธินอกตัวของพวกดาบส
ฤๅษี โยคีทั้งหลายก็ตาม หรือพรหมโลกที่นักบวชในพระพุทธ-
ศาสนา ได้บรรลุเป็นพระอนาคามี แต่ยังไม่หมดกิเลสเป็น
พระอรหันต์ ก็จะได้ไปอุบัติในสุทธาวาสพรหมโลก ๕ ชั้น ชั้นใด
ชั้นหนึ่ง ดังที่หลวงพ่อดำได้อธิบายไปแล้ว

ส่วนใหญ่แล้ว พรหมโลกมักจะเป็นสุดขีดขั้นสูงสุดของ
นักบวชนอกศาสนา แม้ว่าท่านเหล่านั้นปรารถนาจะหลุดพ้น
จากกิเลสอาสวะ แต่เพราะไม่รู้จักมัชฌิมาปฏิปทา คือเส้นทาง
สายกลางที่จะไปสู่สายตนนิพพานว่าเป็นอย่างไร ไม่รู้จักอริยสัจ ๔
และอริยมรรคมีองค์ ๘ จึงไม่มีนักบวชนอกพระพุทธศาสนา
คนใดที่มีความเพียรพยายาม แล้วสามารถไปสู่สายตนนิพพานได้
ไปได้สูงสุดก็แค่อรุภพ หรือเป็นอรุภพพรหม โดยเฉพาะอรุภพ
๔ ชั้น ที่หลวงพ่อดำจะได้นำมาเล่าให้พวกเราได้เรียนรู้กัน

***คำว่าอรุภพพรหม ไม่ได้หมายความว่า พรหมผู้ไม่มีรูปร่าง**

อ ร ุ ป ภ พ

๔๓๖

ท่านมีรูปร่าง มีความสวยงามยิ่งกว่าพรหมในรูปร่างเสียอีก ท่านสง่างามกว่า และประณีตกว่า เพราะท่านได้กายที่ใกล้เคียง ลักษณะมหาบุรุษเข้าไปเรื่อยๆ ซึ่งเป็นกายที่สมบูรณ์แบบที่สุด ถ้าสูงขึ้นไปจากอรุณภาพก็จะเป็นอายตตนิพพาน เหมือนคำว่า อมนุษย์ ไม่ได้หมายความว่าไม่มีมนุษย์ เพียงแต่ว่าไม่ใช่มนุษย์ เท่านั้นเอง อรูปพรหมก็ไม่ได้หมายความว่าไม่มีรูปพรหม แต่ แปลว่า ไม่ใช่รูปพรหม

ผู้ที่จะได้มาบังเกิดในอรุณภาพนี้ ส่วนใหญ่เป็นนักบวช นอกพุทธศาสนา ในสมัยที่โลกยังว่างจากพระพุทธศาสนา ยุคสมัยนั้น บรรดาโยคี ฤาษี ลีลาทั้งหลาย ตลอดจนชีไพร ดาบสที่ประพฤติพรตพรหมจรรย์บำเพ็ญตบะภาวนา ตามตำรับ ตำราที่สืบทอดกันมา ฝ่าอุตุสำหรับบำเพ็ญเพียรไปจนกระทั่งได้ สำเร็จจุดถุณซึ่งเป็นรูปมานชั้นสูงสุดแล้ว ก็ยังไม่พอใจ ปรารถนาจะได้บรรลุมานชั้นสูงขึ้นไปอีก โดยคิดในใจว่า ตัวตน คืออรรถภาพร่างกายนี้ มีทั้งทุกข์โทษหาประมาณมิได้ เช่น มนุษย์ ทั้งหลายจะให้โทษทำร้ายกัน ทำการฆ่าประหัตประหารซึ่งกัน และกัน ก็เพราะว่ายังมีตัวตนเป็นสำคัญ หากตัวตนนี้ไม่มีแล้วไซ้ รมนุษย์ก็จะไม่ทำร้ายซึ่งกันและกัน อย่างกระนั้นเลย ควรที่เราจะ ปรารถนาทำตัวตนนี้ให้หายไปเสียเถิด

อ ร ุ ป ภ พ

๔๓๓

เมื่อผู้มีอำนาจमानสูงรำพึงอยู่อย่างนั้น ก็บังเกิดความ
พอใจในภาวะที่ไม่มีตัวตน ไม่มีรูปกาย มิได้มีอาลัยในสรีระร่าง
ครั้นออกจากจุดตถุณแล้ว ก็ปรารถนาอยู่แต่ในความไม่มีรูป
อุตสาห์เจริญภาวนาบำเพ็ญสมถกัมมัฏฐานต่อไป จนกระทั่งได้
สำเร็จอรุพมาน เมื่อละโลก ก็ตรงไปอุบัติเป็นพรหมตามอำนาจ
อรุพมานที่ตนได้บรรลุ ได้นามว่า อรุพพรหม

เริ่มตั้งแต่สูงขึ้นจากอกนิฏฐสุทธาวาสภูมิขึ้นไป
๕,๕๐๘,๐๐๐ โยชน์ ก็จะถึงเขตของอรุพภพชั้นแรก หรือเรียกอีก
อย่างว่า อากาसानัญจายตนภูมิ เป็นที่สถิตอยู่แห่งอรุพพรหม
ผู้วิเศษ ที่เกิดจากอรุพมานสมาบัติที่อาศัยอากาสบัญญัติซึ่งไม่มี
ที่สุดเป็นอารมณ์ อรุพพรหมผู้วิเศษเหล่านี้ เป็นผู้ถือปฏิสนธิ
ด้วยอากาसानัญจายตนวิบากจิต

ผู้ที่สถิตอยู่ในอรุพพรหมโลกชั้นนี้ ล้วนแต่ได้สำเร็จ
อรุพมานที่ ๑ มาแล้ว คือเมื่อคราวที่ท่านได้สำเร็จจุดตถุณแล้ว
ก็มีความปรารถนาในภาวะที่ไม่มีรูปกายเพราะตระหนักร่างกาย
นี้มีทุกข์โทษนัก จึงอธิษฐานเอาอากาสบัญญัติซึ่งไม่มีที่สิ้นสุด
เป็นอารมณ์

นักปฏิบัติผู้ได้จุดตถุณ ท่านจะภาวนาว่า “อากาโส
อนนโต” เพื่ภาวนาอยู่อย่างนี้เรื่อยไป ด้วยใจที่ประกอบไปด้วย

อ ร ุ ป ภ พ

๔๓๘

พลังของสมาธิที่แน่น ในที่สุดก็ได้สำเร็จอากาสนัญจายตน-
ฌาน เมื่อได้สำเร็จอากาสนัญจายตนฌานแล้ว ก็มีใจผ่องใส
ครันดับขันธลง ก็ตรงมาอุปบัติเป็นอรุปพรหมในอากาสนัญจาย-
ตนภูมิแห่งนี้ เสวยความสุขอันประณีตไปจนกว่าจะสิ้นอายุขัย
คือมีอายุยืนนานถึง ๒๐,๐๐๐ มหากัป

พ้นจากอากาสนัญจายตนภูมิขึ้นไป ๕,๕๐๘,๐๐๐ โยชน์
ก็เป็นอรุปพรหมชั้นที่ ๒ ชื่อว่า วิญญูณัญจายตนภูมิ เป็นที่
สถิตของอรุปพรหมผู้วิเศษ ซึ่งเกิดจากอรุปฌานสมาบัติที่อาศัย
วิญญูณอันไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์ อรูปพรหมเหล่านี้ท่านถือ
ปฏิสนธิด้วยวิญญูณัญจายตนวิบากจิต จึงเสวยสุขอันประณีต
ละเอียดอ่อนมาก มีอายุยืนนานด้วยอำนาจแห่งอรุปฌานกุศล
อันแรงกล้าที่ได้เคยบำเพ็ญมา อรูปพรหมเหล่านี้ล้วนแต่ได้
สำเร็จอรุปฌานที่ ๒ มาแล้วทั้งนั้น

วิธีการที่จะให้ได้มาบังเกิดในอรุปพรหมชั้นนี้ คือ
นักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย เมื่อได้สำเร็จอากาสนัญจายตนฌาน
ซึ่งเป็นอรุปฌานที่ ๑ แล้ว ต่อมาก็พิจารณาต่อไปว่า อากาสา-
นัญจายตนฌานนี้ ยังเป็นอรุปฌานขั้นต่ำ ยังใกล้เคียงกับรูปฌาน
อยู่ จึงคลายความพอใจในอากาสนัญจายตนฌาน ตั้งอกตั้งใจ
พยายามทำความเพียรให้ยิ่งขึ้นไป ถือเอาวิญญูณอันแผ่ไปทั่ว
อากาศไม่มีที่สิ้นสุดเป็นอารมณ์ และตั้งหน้าอุตสาหะภาวนาตาม

อ ร ุ ป ภ พ

๔๓๕

ที่สั่งสอนสืบต่อกันมาช้านานว่า “วิญญาน์ อนนฺต”

เมื่อภาวนาอยู่อย่างนี้เรื่อยไป พลังแห่งสมาธิจิตก็แก่มากยิ่งขึ้น สติก็ตั้งมั่นหนักยิ่งขึ้น จิตมีความมั่นคงแนบแน่นในวิญญานบัญญัติ และพ้นจากอากาสนัญจายตนฌาน ก้าวเข้าสู่วิญญานัญจายตนฌาน เมื่อสำเร็จรูปฌานที่ ๒ นี้แล้ว จิตใจก็ผ่องใสเพราะสำเร็จสมประสงค์ ครั้นละสังขาร ก็มาอุปติเป็นอรุปพรหมในวิญญานัญจายตนภูมิ เสวยประณตสุขไปจนกว่าจะถึงอรุปพรหมายุชัย คือ ๔๐,๐๐๐ มหากัป

สูงขึ้นไปอีก ๕,๕๐๔,๐๐๐ โยชน์ จะถึงอรุปพรหมชั้นที่ ๓ ชื่อ อากิญจัญญายตนภูมิ เป็นภูมิที่อยู่ของอรุปพรหมผู้เกิดจากฌานที่อาศัยอารมณ์ “นตฺถิ กิญฺจิ” ซึ่งเป็นนัตถิภาวะบัญญัติ ไม่มีวิญญานเหลืออยู่แม้แต่น้อย หมายความว่า อรูปพรหมชั้นนี้เป็นที่อยู่ของอรุปพรหมที่ปฏิสนธิด้วยอากิญจัญญายตนวิบากจิต

ผู้ที่มาบังเกิดเป็นพรหมอยู่ในอากิญจัญญายตนภูมิได้นั้น ต้องเป็นผู้สำเร็จอากิญจัญญายตนฌาน คือ พวกโยคี ฤาษี บางท่านบำเพ็ญพรตภาวนาจนได้วิญญานัญจายตนฌานแล้ว ก็เพียรพยายามบำเพ็ญต่อไปยิ่งขึ้น ถือเอาความว่างเปล่าเป็นอารมณ์ ซึ่งเรียกว่า นัตถิภาวะบัญญัติ เมื่อภาวนาว่า “นตฺถิ กิญฺจิ” จิตก็มีความมั่นคงแนบแน่นในนัตถิภาวะบัญญัติ ทำให้พ้นจาก

อ ร ุ ป ภ พ

๔๔๐

วิญญาณัญญาตนณาน ก้าวขึ้นสู่อาภิญญัญญาตนณาน
สำเร็จสมปรารถนา ครั้นละโลก จึงมาอุบัติในอรุปรพหมชั้น
อาภิญญัญญาตนณานิ เสวยสุขในอรุปรมาณที่ ๓ ยาวนานถึง
๖๐,๐๐๐ มหากัป

นี่เป็นภาพรวมของผู้ที่ได้ไปอุบัติในอรุปรพคร่าวๆ ถ้า
หากจะอธิบายถึงรายละเอียดปลีกย่อยของอรุปรพหมแต่ละชั้น
ก็ต้องใช้เวลาานานมาก เอาเป็นว่ารับฟังไว้เท่าที่ควรรู้ ยัง
เหลืออรุปรพอีกชั้นหนึ่งคือเนวลัญญานาญญาตนนะ ซึ่งเป็น
ชั้นที่สูงที่สุดในภพสาม ที่ยังไม่ได้พูดถึง ต่อไปนี้ให้ตั้งใจทำ
ภาวนาให้ดี ให้มีดวงตาเห็นธรรมกันทุกคน

